

IRENA ANDROJNA

Škrat Kihec

(Radijska igra za otroke)

KIHEC (*kiha*): A ... čih! Ačih! A ... .. čih! Ačih ačuh! (*olajšano*) Oooo ...

KOLCEK (*med kolcanjem*): Na zdravje, škrat Kihec! Na-hik zdravje!

KIHEC: Škrat Kolcek, živjo. Čih! Ačih!

KOLCEK: Danes ti gre pa kihanje od-hik-lično od grla.

KIHEC (*zadovoljno*): Prav zares. Obilica cvetnega prahu mu dobro dene. Čih!

Tudi tvoje kolcanje zveni kar solidno, čih. Pravzaprav se mi zdi, da se je celo nekoliko okrepilo.

KOLCEK: Da da, samo vode se mo-hik-ram čuvati, pa se takoj pozna. In pre-hik-strašiti se ne smem, saj veš.

KIHEC: Moje kihanje ni tako občutljivo. Nobena reč ga ne ustavi, he he! A-čih!

KOLCEK: Ti, ali je bi-hik-il škrat Posmrk že kaj tukaj?

KIHEC: Ah, Posmrk – saj ga poznaš. Rekel je, da pride. Ampak pri njem nikoli ne veš, v kaj se bo zataknil s tistim svojim nosom. Čih!

KOLCEK: Brez vsake odgo-hik-vornosti je. Samo smrka. In še to-hik ne prav pogosto.

KIHEC: Drži. Čih. Preden on enkrat posmrkne, jaz trikrat kihnem!

KOLCEK: Jaz pa petkrat kolcnem, hik hik!

KIHEC, KOLCEK (*se zasmejita, kolcata, kihata*)

KIHEC: Je pa res, da je kolcati lažje kot kihati, čih. Zato ti kolcneš večkrat, kot jaz kihnem.

KOLCEK: Da je kolcati lažje kot kihati? Take ne-hik-umnosti pa še ne. Kihaš vendar lahko sam od sebe, medtem ko se je treba za hik-kolcanje potruditi.

KIHEC: Daj no daj, za takele preproste kolcke da se trudiš? Iskreno rečeno, čih, ni jim videti.

KOLCEK: Kako to misliš? Moji ko-hik-olcki so perfektni, bolje ko-hik-olcati se ne da! Kar poskusi!

KIHEC: Zakaj bi se mučil s kolcanjem, če lahko takole ljubko kihnem – kih! – in čihnem – čih! Popolnoma brez napora, vidiš?

POSMRK (*dobrovoljno, vmes smrka*): Fanta, fanta, smrk. Sta si spet v laseh?

KIHEC: Glej ga, Posmrk. Ti povej – čih – je lažje kihati ali kolcati?

POSMRK (*veselo*): Lažje je smrkati. Smrk!

KOLCEK: Tebi že mogoče. Druge-hik-ga tako ne znaš!

POSMRK: Kaj naj bi delal drugega? Škrat Posmrk sem, zato smrkam. Smrk!

KIHEC: Bom pa zdajle! A- a- a- ... Še malo. (*se napenja*) A- a- a- a- ... Čakajta.
A- a- a- ...

KOLCEK (*se zabava*): He he he-hik, ne more kihniti!

KIHEC: Kaj da ne morem. Ampak ne kar na ukaz. Moje kihanje pride samo od sebe.

KOLCEK: Če pa ne pride.

KIHEC: Pride!

KOLCEK: Ne pri-hik-ide!

POSMRK (*malce zaskrbljeno*): Res ne, Kihec. Čudno čudno, smrk.

KIHEC (*razdraženo*): Kaj čudno! Nič ni čudno. Vsak čas bom kihnil, pa bo. Jaz sem vendar škrat Kihec, jaz vendar kiham.

KOLCEK: No, kihni, če-hik moreš.

POSMRK (*previdno*): Pusti ga že pri miru, Kolcek. Saj bo kihnil.

KIHEC (*zavpije*): Seveda bom kihnil! Prej ali slej!

KOLCEK: Že vem. Za-hik nos naju vlečeš. Je tako? Saj se samo-hik hecaš?
(*tišina*)

POSMRK (*smrkne v zadregi*)

KOLCEK (*prestrašeno*): Kaj res ne moreš več kihati? Kihec, ne delaj tega, veš, da se ne smem prestrašiti. Prosim te, kihni.

KIHEC: Saj! Samo zase skrbiš! Kaj pa jaz? (*zgroženo*) Poslušajta me! Sploh ne znam več kihati!

KOLCEK (*tolažeče*): Znaš.

KIHEC: Pa ne znam.

KOLCEK: Znaš, znaš.

KIHEC: Ne znam, ne!

POSMRK (*zaskrbljeno*): Jej, res ne zna. Smrk.

KIHEC (*panično*): Kaj bom pa zdaj? Kaj bom pa zdaj? Pomagajta mi!

KOLCEK (*resno*): Ne smeš izgu-hik-bitu glave. Potem res ne boš mogel kihati.

KIHEC: Ti se kar zafrkavaj. Tebi je to smešno!

POSMRK: No no, saj se bo uredilo, Kihec. Ne bodi nestrpen. Smrk. Prepričan sem, da boš kihnil, ko bo čas za to.

KOLCEK: Tako je, počasi in-hik ...

POSMRK: In sčasoma.

KIHEC (*kriči*): Nič počasi, nič sčasoma! Takoj hočem kihniti, in to hitro!
Hočem hočem hočem!

KOLCEK (*razburjeno*): Že-hik vem! V sonce poglej!

POSMRK: V sonce!

KIHEC: Kakšno sonce? Oblačno je, do neba je oblačno.

POSMRK: Smola. Smrk.

KOLCEK: Kaj pa, ko bi se samo delal, da-hik kihaš?

KIHEC: Kako to misliš?

KOLCEK: Vsake toliko rečeš "čiha" ali "kih" ali "ačih"; to zmore vsak.

KIHEC (*se namrdne*): Vsak. Zakaj bi se potem delal? Pravo kihanje mora biti iskreno. Tega pa ne zmore vsak.

POSMRK: Lahko bi vsaj poskusil, smrk.

KOLCEK: Seveda – kaj te-hik stane?

KIHEC (*narejeno*): A-čuh! Kih! Ačih! – Sta zadovoljna?

KOLCEK: Malo bolj se potruji, no.

KIHEC: Ne! Pretvarjal se ne bom. Mi je pod škratjo častjo. Še kak genialen predlog?

KOLCEK: Že-hik vem! Poper!

POSMRK: Saj res, kako da se nismo prej spomnili! Popra ti nasujeva. Od popra vsakdo kihne; še jaz, ki sem Posmrk, smrk.

KIHEC (*tarna*): Oh, kakšna sramota. Vsi se mi bodo smejali. »Ali ste že slišali? Kihec kiha na poper,« bodo govorili.

KOLCEK: Daj, ne pre-hik-tiravaj. Domov skočim po poper, pa bo. Takoj bom nazaj.

POSMRK: Pohiti, smrk.

Glasba.

KIHEC (*žalostno poje*): Oj ti groza, grozna mora ti nesreča in pokora. Kihec pravijo mi vsi, kiha pa od mene ni. Niti črn niti bel niti počen niti cel, niti kihec niti čih niti čihhec niti kih mojih ust ne zapusti, oj gorje siroti mi.

POSMRK (*smrkne*)

KIHEC: Kje je zdaj ta Kolcek? Obljubil je, da pride takoj.

POSMRK: Res se že dolgo mudi, smrk. Najbrž išče poper, saj veš, kako razmetano hišico za kolcanje ima. Pri vsakem kolcu se mu kaj raztrese.

KIHEC: Tudi pri kihanju je tako. (*zavzdihne*) ... je bilo tako. (*tarna*) Ooo, moji gromki kiji – kje ste? Kam ste odšli?

POSMRK: No no. Malo popra pod nos, pa bo. Glej, Kolcek prihaja.

KIHEC: Ne, to ni Kolcek. Nekaj manjšega in bolj lasatega je.

POSMRK: Le kdo bi to bil?

KIHEC: Škratice Ačiha je. (*prestrašeno*) Joj, Posmrk! Sem gre! Zdaj bo videla, da ne znam kihati! To se mi bo smejala! In potem bo vsem raztrobila, kako je z mano! Ne sme naju videti. Skrijva se. Brž, semle za grm!

(*šumenje grmovja*)

POSMRK (*razburjeno smrka*): Smrk, misliš, da naju ni videla, smrk?

KIHEC (*prijajeno, jezno*) Ššššš – tiho, Posmrk. In pri miru bodi.

AČIHA (*od daleč, veselo*): Živjo, Posmrk, živjo, Kihec – ačiha!

KIHEC (*nerazločno zagodrnja*)

POSMRK (*v zadregi*): Zdravo, Ačiha, smrk.

AČIHA (*blizu*): Kaj pa delata v grmovju? Čiha! Sta kaj izgubila?

KIHEC (*napadalno*): Nič nisva izgubila. Zakaj bi kaj izgubila? Mogoče je Posmrk kaj izgubil, jaz nisem nič.

POSMRK (*zmedeno*): Aaa ... smrk ...

- KIHEC (*šumi, zleze ven*): Se pravi, iskala sva, ali je Posmrk kaj izgubil. A ne, Posmrk? No, si že kaj našel?
- POSMRK: Saj nisem nič izgubil, smrk.
- KIHEC: No, vidiš. Nobeden ni nič izgubil, niti ti niti jaz. Pridi zdaj ven.
- POSMRK (*šumenje grmovja, smrkanje*)
- KIHEC (*živčno*): To je torej urejeno. Imava torej vse.
- AČIHA: Je kaj narobe?
- KIHEC (vneto): Neeee. Zakaj sprašuješ? Vse je v najlepšem redu. Poglej – (*narejeno*) A- a- ačih!
- AČIHA: Kaj naj pogledam?
- POSMRK: Kihec kiha.
- AČIHA: Ja – in?
- KIHEC: Seveda kiham. Zakaj bi bilo treba to posebej poudarjati? A- a- ačih. Kiham pač. Kot vedno.
- AČIHA: No, samo da je vse v redu. – Kaj počneta?
- POSMRK: Smrk, Kolcka čakava. Po po-smrk-
- KIHEC: Po pomaranče je šel. Ačih.
- AČIHA: A tako.
- KIHEC: Kaj pa ti? Kam greš? Ačih.
- AČIHA: Vaju sem iskala.
- POSMRK: Naju?
- AČIHA: Ja. Ačiha.
- KIHEC: Zakaj pa naju?
- AČIHA: Kolcek mi je naročil, naj vama povem, da pride takoj. Moral je skočiti v trgovino, ker mu je zmanjkalo popra.
- POSMRK: Kaaaj? Kolcka si srečala?
- AČIHA: Aha. Ačiha.
- KIHEC (*se spreneveda*): A tudi popra mu je zmanjkalo? Nama je povedal samo za pomaranče. Ačih!
- AČIHA: Res? Meni pomaranč ni omenil. Samo – (*pomenljivo*) poper. Sicer pa – saj že prihaja.
- POSMRK: O, Kolcek. Si prinesel po-
- KIHEC: Pomaranče – si prinesel?
- KOLCEK (*zasopihano*): Ka-hik-kšne pomaranče? Se nismo zmenili za poper? Celo vrečko sem ga prinesel, naj-hik-ostrejšega.
- AČIHA: A pomaranč pa nimaš?
- KOLCEK: Pa kaj imate s temi pomarančami? Če ne moreš kihniti, pomaga samo poper v prahu.
- AČIHA (*zaigrano začudeno*): Kdo pa ne more kihniti?
- KOLCEK: Ja Kihec, ne, saj sem ti povedal, za-hik-kaj grem po poper.
- KIHEC (*zgroženo*): Povedal si ji? Povedal si ji, da ne morem kihati? (*mirneje*) Hočeš reči – rekel si ji, da ne morem kihati. Kajti jaz namreč lahko kiham, in to z največjo lahkoto: A-čih!

KOLCEK: Ah, to se samo delaš. Samo dela se, ve-hik-eš, Ačiha. Noče ti priznati, ker mu je nerodno.

KIHEC (*histerično*): Ni res! Ni res, ni res! Lahko kiham, lahko lahko! A-čih, a-čih, a-čih! In kiham dosti lepše kot tale Ačiha in dosti – večkrat! Ačih ačih ačih! In nobenega popra ne potrebujem, kar sam si ga nasuj pod nos, Kolcek, da boš vsaj enkrat v življenju pošteno kihnil, ne pa takole kolcal kot kakšen zamašen odtok!

KOLCEK (*osuplo zajame sapo*): O-hik-o!

KIHEC: In ti, koza ačihasta, se ne smeš tako trapasto in jo odčihaj kam drugam. Pri nas se kiha krepko in jedrnato, ne pa tako puncasto in smrkljasto. A-čih!

AČIHA (*osuplo zajame sapo*): A!

KIHEC: Tako je! Pa če nikoli več ne kihnem.

AČIHA: Uh, kakšen važič! Še večji, kot se mi je zdelo. Z veseljem grem, da veš. (*poudarjeno*) Čihala!

KOLCEK: Tudi jaz grem in nikoli več ne spre-hik-govorim s tabo. Še prej pa tale poper zabrišem pod tvoj vzvišeni nos – na! (*razsuje poper iz papirnate vrečke*)

KOLCEK, POSMRK in AČIHA *začnejo divje kihati.*

POSMRK: Kih, kih, smrk, kaj si na-a-a-čih-redil?

AČIHA: Čiha, ačuha, poper je raztresel! Čiha!

KOLCEK: Čih, je-hik oster, či-hik-ih!

KIHEC (*sam zase*): Kako kihajo – vsi. Še Posmrk. Samo jaz ne. Kar grem. Če ne morem skriti svoje sramote pred svetom, bo najbolje, da se skrijem sam.

KOLCEK, POSMRK in AČIHA *počasi prenehajo kihati. Stokajo, zajemajo sapo.*

POSMRK: Smrk, Kihec odhaja.

KOLCEK: Kar naj gre, ne-hik-sramnež. Samo pre-hik-pirati se hoče.

POSMRK: Ne moremo ga kar tako pustiti. Glejta, kako žalosten je. Za njim grem. (*zakliče*) Kihec! (*oddaljeno*) Počaaakaaaj!

KIHEC (*ihti*)

POSMRK: Kihec, počakaj me, no. S tabo grem, smrk. Kihec!

KIHEC (*jokavo*): Kakšen Kihec. Saj ne kiham.

POSMRK (*ga skuša razvedriti*): Te bomo klicali pa – Nekihec, smrk.

KIHEC (*malce boljše volje*): Ti se kar hecuj. Meni pa ni do šale.

POSMRK: Saj bo bolje, boš videl, da bo.

KIHEC: Kaj bolje, še slabše bo. Zdaj sem ostal še brez prijateljev.

POSMRK: Jaz ti bom pomagal.

KIHEC: Kako le?

POSMRK: Se bova že domislila. Smrk. Kaj pa ... smrk ... Kaj pa, če bi bil ti kaj drugega namesto Kihec?

KIHEC: Kako misliš, *kaj drugega?*

POSMRK: No, smrk, da bi *počel* kaj drugega. Saj ni tako hudo, če ne kijaš – tudi jaz ne kiham, pa se imam čisto v redu, smrk.

KIHEC: Ja, ampak ti smrkaš, ker si Posmrk.

POSMRK: Vidiš, ti bi lahko na primer kašljal, smrk, in bi bil Kašljec. Ali Krehec ali kaj podobnega.

KIHEC: Kašljaj? Daj no mir. Kašljaj pa že ne bom.

POSMRK: Saj se lahko domisliva kaj boljšega. A ... smrk ... lahko bi cmokljaj, smrk, in bi bil Cmokec. Ali Cmokljač. Ne?

KIHEC (*odločno odkima*): A-a.

POSMRK: Kaj pa ... smrk ...

KIHEC: Ne ne, tako ne gre. Ne morem početi kaj drugega kot to, kar počnem, pa četudi tega ne počnem. In ne morem biti kaj drugega, kot sem, pa četudi to nisem. Razumeš?

POSMRK (*brezidejno*): Hm, smrk.

KIHEC: Hočem spet kihati, pa pika.

POSMRK: Veš kaj – greva vprašat škrate Zehca.

KIHEC: Koga?

POSMRK: Zehca, ali ga ne poznaš? Smrk. On tako počasi zeha, da ima veliko časa za razmišljanje, zato veliko ve, smrk. Gotovo ti bo znal pomagati.

KIHEC (*dvomeče*): Misliš? Kje pa ga bova našla zdajle.

POSMRK: V hišici za zehanje, seveda. Zehec ne hodi dosti ven, smrk. Za gozdom levo stanuje – ni daleč.

KIHEC: Kaj bi – pa pojdiva.

Glasba. Nato Zehec poje na isto melodijo kot prej Kihec, Kolcek in Posmrk, samo počasneje.

ZEHEC: Zehec sem in glasno zeham: aaaaaham! Zehnem in se ves razčehnem, zlepa zevati ne neham. Zehanje je moj poklic: aaaaaham! Moj konjiček, moj vrtiček, za počitek, za užitek, zeham širom, zeham zmerom – zehanje je moje delo.

POSMRK: Slišiš? Doma je. Potrkajva.

KIHEC (*tiše*): Kaj, ko bi prej malo ... no, raziskovala? Rad bi si ga na skrivaj ogledal, da ocenim, ali mi bo znal pomagati. Nočem kar vsakomur razpredati o svojih problemih.

POSMRK: Če hočeš ... (*zašepeta*) Glej, tistole okno je odprto. Smrk. Pokukajva malo. (*koraki po pesku, šumenje listja; Posmrk tresne z glavo ob oknico, pritajeno zastoka*): Auuu! Smrk.

KIHEC: Pssst!

POSMRK (*šepeta*): Glej ga, tamle, v naslanjaču!

ZEHEC (*govori med zehanjem, počasi in zaspano*): Ali bi šel še malo nazaj spat ... aaaa ... ali bi šel še malo naprej spat ... aaaa ... ali bi šel pa kar preprosto spaaaaaaaat? ... Ali bi malo zadremal, medtem ko razmišljam? ... Aaaa ...

POSMRK in KIHEC *se šepetaje pogovarjata.*

POSMRK: Vidiš, kako razmišlja. Saj ne vem, smrk, ali ga lahko zmotiva.

KIHEC: Ah kaj. Če sva že tukaj ... (zazeha) aaaa ... kar na zehanje mi gre, ko ga gledam.

POSMRK: Pridi, potrkajva pri vratih.

Koraki po pesku, smrkanje; potrkata.

ZEHEC (za vrati): Aaaa ... kdo je?

POSMRK (glasno): Midva, Posmrk in Kihec, smrk.

ZEHEC: Smrkanje slišim, kihanja pa ne. Aaaa ...

POSMRK: Zato sva tudi prišla.

ZEHEC: (počasi pridrsa do vrat, odpre) Živjo. Kar naprej. Raaaavn sem razmišljal.

POSMRK: Oprosti, ker motiva, smrk.

KIHEC: Nekaj te morava vprašati.

ZEHEC: Vprašati? Aaaa ... Razmisliti moram, ali lahko odgovorim.

KIHEC: Saj še nisi slišal vprašanja.

ZEHEC: Potem moram še toliko bolj razmislitiaaaa ... Prejle sem namreč razmišljal, kako bi šel spat, in dokler se ne doaaaaamislím, ne morem razmišljati o vajinem vprašanju. Torej moram najprej razmisliti, aaaaali se sploh lahko pogovarjam z vama.

KIHEC: Saj se pogovarjaš z nama. Torej se lahko. (zazeha) Aaaa ...

ZEHEC: Zanimivo razmišljaš. Aaaa ... naj pomislim, ali imaš prav.

POSMRK: Veš kaj, Zehec, aaaa smrk ... jaz se ne razumem preveč na razmišljanje – bom kar vprašal: Kako naj Kihec spet začne kihati? Danes zjutraj ga je kihanje nenadoma minilo. Kaj naj naredi?

ZEHEC (razumevajoče): Ne kishaš, kaj? Aaaa ...

KIHEC: Ne, aaaa ...

ZEHEC: Se mi je zdelo, da ne kishaš. Pač pa zehaš.

KIHEC: Ni res. Aaaa.

ZEHEC: Seveda zehaš – kar poslušaj se.

KIHEC: Ne zehaaaaam.

POSMRK: Pa res zehaš, Kihec. Aaaa smrk ... in tudi jaz zeham.

ZEHEC (ponosno): Seveda, v hišici za zehanje vsi zehajo. Zehanje je nalezljivo.

In če malo pomislim ... aaaaa ...

KIHEC: Oh, ne že spet ... tako ne bomo prišli nikamor.

ZEHEC: ... če malo pomislim, je to tudi odgovor na vajino vprašanje. Aaaa ...

KIHEC (plane): Kaj je odgovor? Na katero vprašanje?

POSMRK: Zehanje je nalezljivo, smrk?

KIHEC: To vendar ni odgovor.

ZEHEC: Kakšno je bilo že vprašaaaaanje?

POSMRK: Kako naj Kihec spet začne kihati?

ZEHEC: Malo pomislita, no. Tudi razmišljanje je lepa navada, lahko bi se je nekoliko nalezla. Vsega se da nalesti, če smo dovolj blizu.

KIHEC: Hočeš reči, da bi se bilo mogoče tudi kihanja nalesti?

ZEHEC: No vidiš, si se že nalezel ... aaaa ... razmišljanja. Kihanja se pa še boš – pa bo.

KIHEC: Ampak od koga?

ZEHEC: No, od nekoga, ki kiha, sevedaaaaaahm..

KIHEC: Kiham samo jaz, s tem, da jaz ne kiham več.

POSMRK: Smrk – in Ačiha!

ZEHEC: No vidišaaaaa ...

KIHEC (*razburjeno*): Ačiha? Ona sploh ne kiha prav! Ona kiha čisto drugače kot jaz! Od nje se že ne bom nalezoval kihanja. Poleg tega sva skregana.

ZEHEC (*zazeha*)

SMRKEC (*posmrka*)

KIHEC: In ne govoriva. Kako naj grem zdaj k njej in rečem: »Ačiha, poslušaj, od tebe bi se rad nalezel kihanja.« Saj sploh ne ve, da ne kiham več.

POSMRK: Seveda ve, smrk. Kolcek ji je povedal.

KIHEC (*razdraženo*): Kolcek je bedak! Kolcek govori same neumnosti! S Kolckom sem skregan.

ZEHEC: Aaaaa ... ti si pa z vsemi skregan. Nič čudnega, da si nehal kihati, ko se samo prepiraš. To škodi dobremu glasu. Aaaa ... Poglej, kako lepo zeham jaz, ki se nikoli ne prepiram. Raje razmišljam ... (*čedalje bolj zaspano*) Ali pa malo zadremaaaam ... Le za katero možnost bi se odločil zdajle? Aaaa ...

POSMRK: Smrk, saj že spi.

KIHEC: Pridi, Posmrk, greva. (*odpre vrata*)

POSMRK: A kar greva? Smrk.

ZEHEC (*smrči*)

POSMRK: No – pa na svidenje, Zehec. Hvala.

(*Zapreta vrata.*)

KIHEC: Zakaj hvala? Nič nama ni pomagal.

POSMRK: Kako da ne? Povedal ti je, smrk, da se moraš nalesti kihanja od Ačihe.

KIHEC: Teга vendar ne morem narediti.

POSMRK: Zakaj ne, smrk?

KIHEC: Saj sem povedal, zakaj ne. Če bi me ta trapasti Zehec poslušal in ne bi samo zehal, in če bi me poslušal tudi ti, in ne samo smrkal, bi vedel. (*čedalje bolj razburjeno*) Tako pa ste vsi strašno zaposleni sami s sabo, da nimate nobenega časa in razumevanja za težave drugih. Briga vas, če takle Kihec neha kihati – kaj potem! Glavno, da vi zehate in smrkate in kolcate in se imate fino!

POSMRK (*se razjezi, razburjeno smrka*): Veš kaj, zdaj te imam pa dovolj. Smrk! Ves dan že skačem za tabo, da bi ti pomagal, smrk, zagovarjam te pred Kolckom, peljem te k Zehcu, da ti svetuje, pa se spraviš še nanj. Smrk! Res si ena trmasta tečka, smrk smrk! Zehec ima prav – nič čudnega, da si nehal kihati. Jaz bom rekel pa še tole: čisto prav ti je, da veš! Smrk! Kar sam si pomagaj – adijo!

KIHEC (*za trenutek mu vzame sapo, nato*) Pa pojdi! Saj sem vedel, da ste vsi enaki. Da se samo delaš prijaznega. Ne potrebujem te, ne potrebujem nikogar! Raje sem sam, kot s takimi prijatelji! (*zase*) Res je šel. Niti ozrl se ni. (*pomolči*) Kaj potem. Bom pa sam. Čisto dobro je tako. Še bolje celo. S³/₄del bom takole ob potko ... žvečil travno bilko ... migal s prsti na nogah ... lahko pa tudi malo požvižgam: (*žvižga nedoločno melodijo, najprej veselo, potem čedalje počasneje*) Kako bi bilo fino zdajle kihnuti ... (*zavzdihne*) Mogoče pride vsaj kdo mimo, da se bom lahko pogovarjal z njim. Ne da potrebujem družbo, ampak ... Ali ne stanuje tule v bližini Ačiha? Joj, da ne bi prišla mimo ... da me vidi takole samega in ... (*pogumno*) Kaj, pa naj pride, čisto zadovoljen sem sam s sabo. Pokažem ji, kako dobro mi je tudi tako. ... Če pa ne bo prišla, stopim sam do njene hišice. Da ne bo mislila, kako sem nesrečen, ker ne kiham. (*odločno*) Tako je! Najbolje, da jo poiščem in ji povem, v kakšni zmoti živi. (*veselo odžvižga*)

* * *

AČIHA (*poje*): Dan je lep in cvetje pravo, da si venček naredim, cvetni venček za na glavo. Čiha! – Se že veselim. Cvet dehtečega jasmína, vejica cvetoče smreke in rumenega češmina. Mmm, kako diši – hači! Šipka rožnobelega čipke, veter cvetni prah praši, poigra na travne tipke. Mmm, kako diši – hači! Oj razkošni slap vonjav – naj se skratka nadiha. Oj opojni duh dobrav; spet bom kihnila: ačiha!

(*še naprej popeva na isto melodijo, umakne se v ozadje*)

KIHEC (*občudujoče, zase*): Kako lepo poje. In kako lepo kiha. Kar malo mi je žal, da sva skregana.

AČIHA: O, Kihec, kaj pa ti tukaj.

KIHEC (*presenečen, da ga je nagovorila*): Samo ... malo ... sem šel mimo, pa sem si rekel ... se bom pa malo oglasil.

AČIHA (*nagajivo*): Mislila sem, da me nočeš več videti, čiha! Da sem preveč kozasta in trapasta zate. In da preveč kiham – čiha!

KIHEC: Oh, ne! To sem rekel prej, ker sem bil jezen. (*bolj vzvišeno*) Sploh pa mi je čisto vseeno, kako kibaš.

AČIHA: A tako.

KIHEC: Ja, ugotovil sem, da kihanje ni pomembno. Živim lahko tudi brez njega.

AČIHA: Aha? No ja, pač ne boš kihal. Tudi v redu. A-čiha!

KIHEC: Po svoje je celo še bolj v redu. Veš, koliko časa prihraniš, če ne kibaš!

AČIHA: Ne vem. Čiha.

KIHEC: Strašansko veliko! Ves dan lahko delaš toliko drugih stvari; samo zato, ker se ti ni treba ukvarjati s to nadlogo.

AČIHA: Kaj, na primer?

KIHEC: Na primer ... hm ... lahko vrtnariš ... ribariš ... opazuješ ptice ... pišeš dnevnik ... kaj jaz vem, tega je toliko, da se še odločiti ne morem.

AČIHA: Samo – tako zabavno pa ni kot kihanje, kaj? Čiha! In tako imenitno? Čihala!

KIHEC: Kaj da ne. Vse je bolj zabavno in imenitno kot kihanje. Kar koli! Prav vesel sem, da ne kiham več. Sploh ne vem, kako sem mogel do sedaj tako naporno živeti. Kar naprej čih in čuh in kih in keh ... daj no mir. Nič več. Zdaj sem – tako rekoč – svoboden!

AČIHA: Aja. Jaz sem pa mislila, da si prišel k meni prav zaradi kihanja. Čiha.

KIHEC: Ah neee.

AČIHA: Kajti kihanje se da nalesti. Sem mislila, da veš. Čiha. Lahko bi se ga nalezal od mene, če bi te prav od blizu kihnila.

KIHEC: Eeee ...

AČIHA: No, ampak če si tako zadovoljen, da ne kishaš več ...

KIHEC: Eeee ...

AČIHA: In da je kihanje – čiha – nadležno in zguba časa, potem ... potem je bolje, da se ne družiš preveč z mano. Utegnil bi se ga nalesti. Čiha! Tega si pa ne želiš.

KIHEC: Eeee, kako bi rekel ... (*prestrašeno*) Kam pa greš?

AČIHA: Saj pravim, umaknila se bom, da ne bom kihala vate.

KIHEC (*roteče*): Ne odhajaj! Počakaj no, Ačiha. Pridi sem.

AČIHA (*zafkljivo*): Zakaj neki? Saj si vendar svoboden. Lahko delaš, kar hočeš. Čemu bi tratil čas z mano? Čiha. Zakaj si sploh prišel, ko pa je toooliko reči na svetu zanimivejših od kihanja?

KIHEC (*obupano*): Ačiha ... nekaj ti moram priznati. Potrebujem tvojo pomoč.

AČIHA: Kaj?

KIHEC (*v zadregi*): Rad bi ... rad bi ... (*zdrdra*) da bi me kihnila, no.

AČIHA: Kako, prosim?

KIHEC: Rad bi se spet nalezal kihanja. Od tebe.

AČIHA: Glej no glej. (*jezno*) Glej no glej!

KIHEC (*skesano*): Ja, saj vem. En velik važič sem in bahač in postavljač.

Legal sem sebi in drugim in tebi, hotel sem biti glavni in vsem sem se posmehoval. Ni ti treba reči, glej, sam priznam. Žal mi je, Ačiha, najraje bi se v zemljo ugreznil. Oprosti. Tako rad bi spet kihal ... da bi bilo spet vse kot prej ... samo bolje. Obljubim, da se bom popravil.

AČIHA (*nekoliko strogo*): Hm ... res si bil še kar zoprn. Do vseh.

KIHEC: Saj vem. Kolcek in Zehec in ubogi Posmrk, ki mi je toliko pomagal ...

Vsem se bom opravičil. Prosim, kihni me.

AČIHA (*v zadregi*): Kaj pa vem. Ali si sploh zaslužiš?

KIHEC: Tako lep venček imaš. Katere rože so to?

AČIHA: Ah, jasmin, mak in cvetoče trave. Tble je pa bezeg a- (*ji gre na kihanje*) in tole a- a- tole je pa-a-A-ČIHA!!!

KIHEC: A-A-A-A-ČIH!

AČIHA: Ačiha!

KIHEC: A- bezeg a- a- praviš a- ačih!

AČIHA: Ja a- a- pa jasm-i-i-n-čiha!

KIHEC: Ne vem, če ni še ka-a-a-čih! ... kaj popra zraven!

AČIHA: Pa po-po-čiha! pomaranč!

(oba kihata, se smejeta)

KIHEC: Kako je fino kihati! Kih, čih! Spet sem stari Kihec – samo da sem zdaj boljši!

AČIHA: Boljši, ne pa najboljši! Ačih!

KIHEC: Res je! Čih! Zdaj vem – vsi smo najboljši! Pridi, greva k Posmrku in Kolcku, nekaj jima moram povedati!

KIHEC in AČIHA (*se smejeta, kihata, zapojeta*):

Dan je lep in cvetje pravo, noske žgačkasto srbi, da za dvakratno zabavo v paru kihava – hači! Kihec škrat, Ačiha škratka, krasen sva duet za kih, zvenket glasen, glasba sladka, v paru kihava – ačih!

